

Тодорка и Владѣо нѣмахъ никакви купешки игралки, защото нѣмаше съ що да имъ се купи; ала тѣ не плачехъ, не сърдѣхъ, се, не искахъ купешки игралки, като виждахъ че си нѣматъ нови дрѣшки, че си нѣматъ даже дрѣвца да си стѣкнатъ огънь.

За още по-голъмо нещастие, разболѣ се така Добра и много злѣ ѝ станъ. Тя прати Тодорка да ѝ вземе нѣкакво лѣкарство отъ аптеката за останѣлитѣ нѣколко гроша. Испи се лѣкарството, но и то не помогна. Още по-злѣ ѝ станъ и осѣти тя, че смъртта се приближава. А въ къщи ни пари, ни хлѣбъ вече имаше. — При кого, — мислѣше си тя, — при кого ще оставѣ моитѣ ангелчета? никаква рода нѣмаме, а чуждитѣ хора ме не знайтъ! Ахъ, на пѣтя отъ гладъ ще умрѣтъ горкитѣ ми дѣчица!.....

При тѣзи мисли тя се много нажали, покри си лицето и горко заплака. Сърдцето ѝ силно

заби, кръстъ ѝ сѣкна и спрѣ ѝ се дишението за нѣколко секунди. Като се посвѣсти и посѣвзе, избърса очитѣ си и извика: — Тодорке, пов-